

RÉGI FLÓRENCI ASSZONYOKHOZ.

Kik ebben a boltos teremben
fogtok sokáig fényleni :
úgy-e ti is megnéztek engem,
mult századok szépségei? —

De sokan vagytok! Jaj, melyikre
szavazzak, ki a csillagom?
Félek, megkegyülök, úgy mint egy
szőnyegre tett kaméleon.

Annák! Beatricék! Lucréziák!
Hamvas arcocskák, nagy szemek,
csipkék, kösöntyűk, kaméák —
örökre tündököljetek!

(Hány nemzedék, hány idegenországbeli ifjú vonult el így előttetek, hozzám hasonlón, rossz szerelem emlékeivel, soványan! S ti megvigasztaltátok mindannyiukat, mert itt tudták meg, hogy reménytelenül csak szép halottakba érdemes beleszeretni. Vajjon hol alusztok ti most, valamikor árkádok alatt tipegő leányok, micsoda strbolt, micsoda kert földje rejtegeti virágjában-megöröktett testetek? — Hol vannak drága, törékeny csontjaitok, melyek ezeket a szemeket, ezeket a tincseket s ezeket a színeket magukon viselték? — Ó, ha megtalálnám valahol koponyáitok, elrabolnám s örökké magammal cipelném. Egyet-egyét fülemhez tartanék éjjelidőn, hogy hallgassam belőlük századok muzsikáját, mely mint tenger morgása, akkora. Hogy hallgassam belőlük eltűnésetek roppant siralmát: ti, szépek-szépei, Firenze női, születetek s meghaltatok. mint a többi, Sorsotok a művész szentséges kezében.)

Nézzetek meg hát egyszer engem,
szépségei mult századoknak :
talán tévelygő lábam itt, ezekben
a nagy szálákban többé nem doboghat.

S ha unokáim egyszer erre járnak,
vagy valaki késő lélek-rokon :
ó, intsetek nekik drágák, ti hárman
és csókoljátok homlokon!

Annák! Beatricék! Lucréziák!
Hamvas arcocskák, nagy szemek,
míg elfakul a pusztuló világ,
ti mindörökké tündököljetek!